

<i>preek</i>	14 december 2025
<i>thema</i>	Sisterhood
<i>tekst</i>	Lucas 1:54 (BGT): God is zijn liefde voor Israël niet vergeten
liturgie:	
<i>aansteken paaskaars</i>	
<i>begroeting =</i>	Onze hulp en onze verwachting is van God, onze Heer (Hemelhoog 495)
<i>kindermoment</i>	kinderlied: Welkom bij de Koning (projectlied Bijbel Basics)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>gebed</i>	
<i>lezen Lucas 1:39-56</i>	
<i>preek</i>	Wij blijven geloven dat onder miljoenen, de Heer van de schepping een plan met ons heeft (Hemelhoog 367)
<i>gebedspunten</i>	Ik geloof in God de Vader, die almachtig, wijs en goed, aarde en hemel heeft geschapen (geloofsbelijdenis melodie Liedboek 481)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	
<i>avondmaalsviering</i>	Vader in de hemel (Herstel mijn eerste liefde) Wij zullen opstaan en met Hem meegaan (Opwekking Kids 51) Geest van hierboven, leer ons geloven, hopen, liefhebben door uw kracht (Liedboek 675:1a+2b) Dit is het Lam, dat onze zonden draagt (Opwekking 742:1,4)
<i>zegen ingeleid met</i>	Samen in de naam van Jezus (Opwekking 167)

inleiding op de bijbellezing

Maria krijgt bijzondere dingen te horen.

Ze zal een kind krijgen, een jongetje. Ze moet Hem Jezus noemen. En als Hij groot is, zal Hij koning worden, als opvolger van David. Hij zal de laatste koning zijn want Hij zal voor altijd koning zijn. Zoon van God is Hij.

En een familielid van haar gaat een kind krijgen, ook een jongetje. Die vrouw is al behoorlijk oud. Niemand had gedacht dat ze nog in verwachting zou raken. Maar het is toch gebeurd. Voor God is alles mogelijk.

We lezen nu wat er daarna gebeurt. We lezen Lucas 1:39-56.

preek

In Lucas 1 lees je een mooi voorbeeld van sisterhood.

Een jonge vrouw die een baby gaat krijgen, zoekt steun bij een oudere vrouw die ook een baby gaat krijgen. De oudere vrouw kan die steun geven maar het helpt haar ook bij het verwerken van haar eigen zwangerschap. Hun mannen komen niet voor in het verhaal. Van Zacharias weten we dat hij er noodgedwongen het zwijgen toe doet. Over Jozef lees je in Lucas 1 alleen dat Maria met hem zal gaan trouwen maar verder lees je over Jozef niets. Toch staan Elisabet en Maria er niet alleen voor want God geeft hun het cadeau van de sisterhood. Deze twee vrouwen begrijpen elkaar. Ze vinden steun bij elkaar.

Die sisterhood gun ik aan ons samen.

Het is mooi om deze nieuwe kerklocatie te hebben. Prachtig om hier op zondag bij elkaar te komen. Het is zo belangrijk dat we samen God aanbidden, dat we met elkaar oog krijgen voor dat wat we goed doen en dat we daar God voor danken, dat we (misschien wel met een schok) ontdekken waarin we fout zitten en dat we aan God om hulp vragen zodat we het anders gaan doen, beter gaan doen. Als we hier op zondag bij elkaar zijn, wat is het dan belangrijk dat we bidden voor onszelf, voor onze familieleden, voor onze burens (dichtbij en veraf), voor iedereen die het moeilijk heeft; dat we samen alles waar mensen onder lijden, in gebed brengen en in Gods hand leggen. En wat

hebben we het nodig om samen houvast te vinden bij God: dat we niet overspoeld worden door alle agressieve woorden en daden, dat we ook niet mee gaan doen met alle agressieve woorden en daden, maar dat we er samen voor kiezen om God te zoeken, om onze kracht in God te zoeken, om aan God te vragen dat Hij ons laat zien hoe we moeten denken en moeten leven. Ik hoop dat deze nieuwe locatie een huis van gebed zal zijn, een huis om samen te zijn, een huis waarin je je thuis voelt omdat dit het huis van God is waarin ieder z'n eigen plekje mag hebben: mensen van elke generatie, van elke cultuur, van elke achtergrond, hier samen om samen God te loven, God te dienen, God te volgen. Maar als je het alleen van deze nieuwe kerklocatie moet hebben, dan wordt het hem niet. Als je alleen op zondag de sisterhood zoekt (of de mannelijke variant daarvan), dan blijft het heel beperkt. Er is meer nodig, naast wekelijks contact op deze nieuwe plek: contact in kleine groepjes. Daarom is het kerstengelproject ook zo mooi: dat jongeren vertellen waar ze tegenaan lopen; dat ouderen voor hen bidden. Ik vind het ook mooi om te horen hoe gemeenteleden met elkaar hun kwetsbaarheid delen. Dat je met elkaar niet alleen je successen viert maar ook je verdriet deelt over wat fout gaat in je leven. Dat je het met elkaar hebt over iets waar je mee worstelt en dat je samen zoekt naar wat God daarover tegen jou zegt. Dat je elkaar bemoedigt door met elkaar stil te staan bij Gods beloften. Dat je met elkaar bidt, ook in kleinere kring: als vrouwen apart, als mannen apart, als jongeren apart, als ouderen apart, in gemengde groepen ... Dat zijn allemaal vormen van sisterhood; laten we het bewust zoeken! niet omdat het moet, maar omdat het kan en omdat het veel biedt en omdat we het nodig hebben.

Ik zie bij Maria en Elisabet hoe het werkt.

Ze zijn al met al zo'n drie maanden bij elkaar. Daardoor hebben ze ruim de tijd om zich samen de gebeden te herinneren die ze gehoord hebben en die ze geleerd hebben. Ze herinneren zich samen de pijn die in die gebeden doorklinkt, en het verdriet dat in die gebeden doorklinkt over de situatie waarin het volk en het land zich bevindt. Ze herinneren zich daarbij ook de pijnlijke vraag of God nog wel denkt aan zijn liefde voor Israël. Ze kennen de geschiedenis van hun volk, ze weten wie God voor hen is; daar hebben ze al vaak over gehoord en daar praten ze met elkaar over (tijdens het werk en als ze uitrusten). Ze herinneren zich Sara (de vrouw van Abraham): Sara die zo lang moest wachten op een zwangerschap; aan haar kan *Elisabet* zich spiegelen. Ze herinneren zich het enthousiasme van Hanna (de moeder van Samuel): Hanna die gezien had dat er in Israël geen eerbied meer was voor God en die daar helemaal verdrietig over was geweest, maar die weer hoop had gekregen voor de toekomst omdat ze een zoon had ontvangen, een zoon die Israël weer terug kon brengen bij God en weer kon aansporen tot eerbied voor God; aan haar kan *Maria* zich spiegelen. Wat God hun duidelijk maakt in de loop van drie maanden samen zijn, spreekt Maria op den duur uit: ze maakt er een lied over dat ze zingt voor Elisabet.

God laat die twee vrouwen ontdekken dat Hij zijn liefde voor Israël niet is vergeten.

Het lijkt erop dat ze hun vragen hadden over Gods liefde, dat ze zich afvroegen of die liefde er nog wel was, omdat je er in hun dagen zo weinig van zag; het hele Joodse volk zat daarmee. Maar samen ontdekken Maria en Elisabet dat die liefde er nog helemaal is, springlevend, zo levend als leven maar zijn kan in zwangere vrouwen. God herinnert zich hoe wijd zijn hart vroeger open stond voor Abraham en voor de kinderen van Abraham. God herinnert zich hoeveel warmte zijn hart toen naar Israël uitstraalde. Dat zeggen ze tegen elkaar. Ze zijn samen blij want God bedenkt wat Hij allemaal beloofd heeft en Hij doet er ook naar. Dat heeft Hij beloofd en beloofd = beloofd. Ze zien het nog niet maar ze voelen het allebei, als elk van hen de hand op de eigen buik legt. God is zijn liefde voor Israël niet vergeten.

Van die liefde mogen wij mee genieten. Vandaag mogen we Gods liefde proeven zodat we het leven aandurven en zodat we vrij in het leven durven staan, zeker van Gods beloften, zeker van de komst van Jezus Christus.